

Sygn. akt XI Ka 325/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Elżbieta Daniluk – spr.

Sędziowie: S.A. w S.O. Tamara Pawlak **SO** Włodzimierz Śpiewła

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Ewy Stelmach

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2013 roku

sprawy M. B. (1) i J. Ż.

oskarżonych o czyny z art. 279 § 1 k.k. i in.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 12 listopada 2012 roku sygn. akt II K 1004/10

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. z jego części dyspozytywnej eliminuje fragment od słów „i z kwalifikacji” do słów (...);
2. po uprzednim uchyleniu wymierzonych oskarżonym kar łącznych, uchyla wyrok w zakresie czynu z pkt III i w tej części sprawę M. B. (1) i J. Ż. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Łukowie do ponownego rozpoznania;
3. na podstawie art. 91 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu M. B. (1) za przypisane mu ciągi przestępstw karę łączną 4 / czterech/ lat pozbawienia wolności i 150 /sto pięćdziesiąt/ stawek dziennych grzywny po 20 /dwadzieścia/ złotych każda;
4. za datę początkową okresu zaliczonego na poczet kary pozbawienia wolności wymierzonej J. Ż. przyjmuje 26 stycznia 2009 roku;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy M. B. (1) za oczywiście bezzasadną;

III. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze po 20 /dwadzieścia/ złotych zwrotu wydatków oraz tytułem opłaty: od M. B. (1) 1.000 /tysiąc/ złotych, zaś od J. Ż. 800 /osiemset/ złotych.

XI Ka 325/13

UZASADNIENIE

M. B. (1) i J. Ż. zostali oskarżeni o to, że:

I. w nocy z 19 na 20 grudnia 2008 roku w Ł., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu zgodnie z uprzednim podziałem ról dokonali włamania do samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że po pokonaniu w bliżej nieustalony sposób zabezpieczenia w postaci zamka drzwi dostali się do jego wnętrza a następnie po pokonaniu zabezpieczenia stacyjki dokonali jego zaboru w celu przywłaszczenia wraz ze znajdującymi się wewnątrz pojazdu dokumentami w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy oraz dowodu rejestracyjnego pojazdu, powodując straty na szkodę S. D. o łącznej wartości 11000 złotych, przy czym powyższego czynu J. Ż. dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

- to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w stosunku do J. Ż. i z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w stosunku do M. B. (1);

II. w nocy z 19 na 20 grudnia 2008 roku w Ł., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 13000 złotych na szkodę R. C. w ten sposób, że po pokonaniu w bliżej nieustalony sposób zabezpieczenia w postaci zamka drzwi dostali się do wnętrza pojazdu, lecz zamierzonego zaboru mienia nie dokonali z uwagi na niemożność pokonania zabezpieczenia pedałów hamulca i sprzęgła przy czym powyższego czynu J. Ż. dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

- to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w stosunku do J. Ż. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w stosunku do M. B. (1);

III. w nocy z 21 na 22 grudnia 2008 roku w S., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem do sklepu (...) w ten sposób, że po uprzednim przewierceniu ramy okiennej i podniesieniu klamki zabezpieczającej okno dostali się do jego wnętrza a następnie zabrali w celu przywłaszczenia papierosy luzem i w kartonach marki m., F., N., C., M., N., S., N., L., M., G., S., F., V., V., L., T.i (...), wędliny w postaci mielonki tyrolskiej, mortadeli, boczku, szynki (...), kawę mieloną oraz rozpuszczalną T., tytoń do palenia S.i G., wyroby alkoholowe w postaci wódki F., P.W., W.D., słodycze w postaci batoników K., G., K., T., (...), M., W.i S., leki A., R., U., I., U., C., P., P., I., Wapń W., prezerwatywy, zaplaniczki, maszynki do golenia, karty telefoniczne sieci E., (...), O., oraz pieniądze w bliżej nieustalonej kwocie o różnych nominałach, o ogólnej wartości w kwocie 20000 złotych na szkodę A. P., przy czym powyższego czynu J. Ż. dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

- to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w stosunku do J. Ż. i art. 279 § 1 k.k. w stosunku do M. B. (1);

zaś M. B. (1) nadto o to, że:

IV. w dniu 13 marca 2007 roku w P., woj. (...) z parkingu niestrzeżonego przy bramie (...) Zakładów (...) S.A., dokonał włamania do samochodu osobowego marki A. (...) o niustalonych bliżej niemieckich numerach rejestracyjnych w ten sposób, że po pokonaniu w bliżej nieustalony sposób zabezpieczenia w postaci zamka drzwi samochodu dostał się do wnętrza pojazdu a następnie po pokonaniu zabezpieczenia stacyjki dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia, czym spowodował straty w łącznej kwocie 11500 złotych na szkodę R. Z.,

- to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

V. w nocy z 28 na 29 listopada 2008 roku w M., woj. (...), dokonał włamania do samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że po pokonaniu w bliżej nieustalony sposób zabezpieczenia w postaci zamka drzwi dostał się do jego wnętrza a następnie po pokonaniu zabezpieczenia stacyjki dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia, powodując straty na szkodę M. P. (1) o łącznej wartości 10500 złotych,

- to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

VI. w nocy z 11/12 grudnia 2008 roku w B., woj. (...) dokonał włamania do samochodu osobowego A. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że po pokonaniu w bliżej nieustalony sposób zabezpieczenia stacyjki dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia powodując straty w łącznej kwocie 12000 złotych na szkodę M. S.,

- to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

VII. w nocy z 21/22 grudnia 2008 roku w L., woj. (...) dokonał włamania do samochodu marki A. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że po dokonaniu w bliżej nieustalony sposób jego zabezpieczenia w postaci zamka drzwi dostał się do jego wnętrza, a następnie po pokonaniu zabezpieczenia stacyjki dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia powodując straty w kwocie 12000 złotych – to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

VIII. w dniu 22 grudnia 2008 roku w Ł., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał włamania do samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że po pokonaniu w bliżej nieustalony sposób zabezpieczenia w postaci zamka drzwi dostał się do jego wnętrza a następnie po pokonaniu zabezpieczenia stacyjki dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia, powodując straty na szkodę R. C. o łącznej wartości 13000 złotych,

- to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

IX. w czasie bliżej nieustalonym od początku grudnia 2008 roku do dnia 8 stycznia 2009 roku w K., woj. (...) przywłaszczył sobie dokument tożsamości w postaci dowodu osobistego M. P. (2),

tj. o czyn z art. 275 § 1 k.k.;

X. w czasie bliżej nieustalonym od dnia 18 sierpnia 2006 roku do dnia 8 stycznia 2009 roku w K., woj. (...) przywłaszczył sobie dokument tożsamości w postaci dowodu osobistego A. Z.,

- to jest o czyn z art. 275 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2012r., Sąd Rejonowy w Łukowie uznał oskarżonych za winnych popełnienia zarzucanych im czynów, przy czym przyjął, iż czyny opisane w punktach I, II i III aktu oskarżenia popełnili oni z inną ustaloną osobą i z kwalifikacji prawnej tych czynów wyeliminował nazwisko P. K. (1) i czyn z punktu I aktu oskarżenia wyczerpał dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w stosunku do J. Ż. i z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w stosunku do M. B. (1); czyn z punktu II aktu oskarżenia wyczerpał dyspozycję art.13 § 1 k.k. w zw. z art.279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w stosunku do J. Ż. i art.13 § 1 k.k. w zw. z art.279 § 1 k.k. w stosunku do M. B. (1) i przyjął, iż czyny te stanowiły ciąg przestępstw w rozumieniu art.91 § 1 k.k. i za to przyjął za podstawę wymiaru kary art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i art.91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w stosunku do J. Ż. i art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 11 § 3 k.k. i art.91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. w stosunku do M. B. (1) skazał J. Ż. na karę 4 (cztery) lata pozbawienia wolności oraz wymierzył karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równa kwocie 20 (dwadzieścia) złotych; M. B. (1) skazał na karę 3 (trzy) lata pozbawienia wolności oraz wymierzył karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równa kwocie 20 (dwadzieścia) złotych; za czyn z punktu III aktu oskarżenia wyczerpujący dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w stosunku do J. Ż. i art. 279 § 1 k.k. w stosunku do M. B. (1) skazał na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. J. Ż. na karę 3 (trzy) lata pozbawienia wolności oraz wymierzył karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równa kwocie 20 (dwadzieścia) złotych; M. B. (1) na podstawie art.279 § 1 k.k. skazał na karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności oraz wymierzył karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równa kwocie 20 (dwadzieścia) złotych; M. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach od IV do VIII aktu oskarżenia i przyjął, iż stanowiły one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 3 (trzy) lata pozbawienia wolności oraz wymierzył karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równa kwocie 20 (dwadzieścia) złotych; M. B. (1) uznał za winnego

popelnienia czynów opisanych w punktach IX i X aktu oskarżenia, przy czym przyjął, iż stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art.91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 275 § 1 k.k. w zw. z art.91 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jeden) rok pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec M. B. (1) i J. Ż. kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzył M. B. (1) karę łączną 4 (cztery) lata pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równa kwocie 20 (dwadzieścia) złotych; J. Ż. wymierzył karę łączną 4 (cztery) lata pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równa kwocie 20 (dwadzieścia) złotych; na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec M. B. (1) i J. Ż. solidarnie obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłacenie na rzecz pokrzywdzonych: S. D. kwoty 11.000 (jedenaście tysięcy) złotych, na rzecz A. P. kwoty 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych oraz od M. B. (1) orzekł obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłacenie na rzecz pokrzywdzonych R. Z. kwoty 11.500 (jedenaście tysięcy pięćset) złotych, na rzecz M. P. (1) kwoty 10.500 (dziesięć tysięcy pięćset) złotych, na rzecz M. S. kwoty 12.000 (dwanaście tysięcy) złotych, na rzecz R. C. kwoty 13.000 (trzynaście tysięcy) złotych, na rzecz Z. Ż. kwoty 12.000 (dwanaście tysięcy) złotych; powództwo cywilne złożone przez S. D. pozostawił bez rozpoznania; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata F. G. kwotę 2.789,64 (dwa tysiące siedemset osiemdziesiąt dziewięć złotych i sześćdziesiąt cztery grosze) tytułem kosztów obrony udzielonej z urzędu; na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył M. B. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 8 stycznia 2009 roku do dnia 25 stycznia 2009 roku; J. Ż. zaliczył na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 28 stycznia 2009 roku do dnia 15 grudnia 2009 roku.

Wyrok powyższy zaskarżyli M. B. (1) i jego obrońca oraz obrońca J. Ż..

Obrońca M. B. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności i wnosił o złagodzenie tej kary bądź warunkowe zawieszenie jej wykonania na stosowny okres próby.

W tej też części zaskarżył wyrok M. B. (1), zarzucając orzeczeniu o karze rażąco surowość.

Obrońca J. Ż. zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1/obrazę art. 424§1 p-kt.1 pkp poprzez:

- nie wskazanie sposobu działania J. Ż. w popelnieniu zarzuconych przestępstw i dowodów na podstawie Sąd ustalił okoliczności sprawy;

- nie rozważenie dowodów przemawiających za wykluczeniem udziału oskarżonego w popelnieniu zarzucanych mu przestępstw w tym:

- wyjaśnień M. B. (1)

- wyjaśnień i zeznań M. K.

- dokumentów zawierających linie papilarne pobrane z miejsca włamania do sklepu w S.;

2/ obrazę art. 167 pkp, 366P1 pkp oraz art. 424 p-kt 1 pkp przez niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy, w tym:

- uznanie wysokości szkody w sklepie w S. bez dokonania jej wyceny, a także nie uwzględnienie wartości mienie odzyskanego;

- nie wyjaśnienie całości okoliczności związanych ze zmianą wyjaśnień przez P. K. (2);

3/obrazę art. 4 kpk, 5 kpk, 7 kpk, 410 kpk i art. 424§1 kpk polegającą za zaniechaniu szczegółowej analizy okoliczności sprawy, a wydanie wyroku na podstawie ogólnikowej sumarycznej oceny dowodów.

Wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Łukowie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Spośród wniesionych apelacji, w toku instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku, jako bezzasadne w stopniu oczywistym okazały te wniesione przez M. B. (1) i jego obrońcę. Na uwzględnienie w części odnoszącej się do czynu z pkt.III okazała się zasadna natomiast apelacja obrońcy J. Ż., co skutkowało musiło uwzględnieniem jej wniosku także w stosunku do M. B. (1).

Przed przystąpieniem do merytorycznego odniesienia się do wniesionych środków odwoławczych Sąd Okręgowy zauważa ewidentne uchybienie Sądu meriti, plasujące się w ramach rażącej obrazę prawa materialnego, a mianowicie art.91§1 kk.

Otóż w świetle wskazanego przepisu, jednolitego orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych i poglądów doktryny, nie może budzić wątpliwości, iż przyjęcie konstrukcji przestępstwa ciągłego i w konsekwencji wymierzenia jednej kary jest możliwe /oczywiście pod warunkiem spełnienia pozostałych przesłanek/ tylko i wyłącznie w przypadku tych przestępstw, z których każde wyczerpuje znamiona tych samych przepisów. Innymi słowy, jeśli jedno z przestępstw wyczerpuje znamiona kilku przepisów, a kolejne tylko jednego z nich, lub wielu, ale nie wszystkich takich samych, to konstrukcja ciągu przestępstw jest niedopuszczalna, nawet jeśli podstawą wymiaru kary miałby być ten przepis, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje.

W świetle powyższego, Sąd Rejonowy w sposób oczywiście nieprawidłowy przyjął, że czyny z pkt.: I – zakwalifikowany z art. 279§1 kk w zw. z art. 275§1 kk i art.11§2 i II. zakwalifikowany wyłącznie z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk stanowią ciąg przestępstw i wymierzył za nie oskarżonym jedną karę.

Uchybienie to może być jedynie wytknięte Sądowi Rejonowemu wobec zaskarżenia wyroku wyłącznie na korzyść oskarżonych.

Na uwzględnienie, choć nie w całości, zasługiwała apelacja obrońcy J. Ż.. Przede wszystkim przyznać należy rację skarżącemu o ile wskazuje, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku dalekie jest od ideału, nader zwięzłe, wręcz lakoniczne. Tym niemniej spełnia wszystkie wymogi art. 424§1 pkt.1 kpk. Sąd Rejonowy posługując się swoistą metodą rozbudowywania o pewne okoliczności i dowody zarzutów aktu oskarżenia wskazał w nim fakty, które uznał za udowodnione, dowody na których w tej mierze się oparł i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych. Podkreślić w tym miejscu należy, że oskarżonemu J. Ż. zarzucono popełnienie dwóch przestępstw kradzieży z włamaniem oraz usiłowania kradzieży z włamaniem w ramach współsprawstwa. Rola każdego ze współdziałających wynika wprost z zeznań prawomocnie już skazanego P. K. (2), w tej części, w której Sąd Rejonowy obdarzył je wiarą i jest to dowód o charakterze priorytetowym. Trafność tej oceny nie budzi żadnych zastrzeżeń Sądu Okręgowego, stosowna argumentacja w tym zakresie została zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku – jest ona logiczna i przekonująca. Zauważyć przy tym należy, że realizując zasadę bezpośredniości, Sąd I instancji ze wszystkimi przeprowadzonymi dowodami zetknął się osobiście. Tym więc bardziej jego stanowisko w przedmiocie ich wiarygodności i miarodajności uznać należy za trafne. Wskazuje na to analiza argumentów zaprezentowanych w uzasadnieniu wyroku, która świadczy również o trafności ostatecznych wniosków – za wyjątkiem tych odnoszących się do czynu polegającego na kradzieży z włamaniem do sklepu w S.. Istotnie, P. K. (2) składając po raz drugi wyjaśnienia podczas pierwszego przewodu sądowego oraz przesłuchiwany w toku niniejszej rozprawy w charakterze świadka, zmienił swoje pierwotne wyjaśnienia w sposób diametralny co do osoby współdziałającej z nim przy popełnieniu czynów z pkt.I – III aktu oskarżenia twierdząc ostatecznie, że wszystkich przestępstw dokonał wspólnie i wyłącznie z M. B. (1) i zaprzeczając udziałowi w nich J. Ż.. Wskazał powody, które zadecydowały o pomówieniu J. Ż.. Zostały one

poddane stosownej analizie przez Sąd meriti, a Sąd Okręgowy dokonując trafności wyprowadzonych na jej podstawie wniosków nie stwierdza ich wadliwości. Domniemany konflikt na podłożu osobistym, który miał doprowadzić do złośliwego, nieprawdziwego pomówienia, został przez świadka zrelacjonowany w sposób chwiejny, labilny i obarczony sprzecznościami. Co więcej, relacja ta co do tła nieporozumień pozostaje w opozycji do wyjaśnień samego J. Ż./ k.1177/ co do jego przyczyn. Zauważyć przy tym i zaakcentować należy zasadniczą wręcz ewolucję w relacjonowaniu przez P. K. (2) powodów pomówienia J. Ż.. O ile bowiem pierwotnie k.1366-1367 świadek twierdził, że jego osobę jako współdziałającego „wymyślił” odpowiadając na pytanie przesłuchującego o współsprawców, motywowany ww urazą, to już zeznając w niniejszej sprawie zaprezentował rozbudowaną wersję stosowania wobec niego przez przesłuchujących drastycznych form nacisku psychicznego oraz przemocy fizycznych obliczonych na wymuszenie na nim wskazania właśnie osoby J. Ż.. Wersji tej przeczą nie tylko dowody, o których mowa w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, ale również postawa P. K. (2) w toku całego postępowania przygotowawczego i postępowania przed sądem, w tym reakcja na wyjaśnienia M. B. (1) złożone podczas pierwszego przewodu sądowego. Z tych przyczyn w rozumowaniu Sądu Rejonowego w zakresie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza całokształtu twierdzeń P. K. (2) i M. B. (1) i ich dyskredytacji co do udziału w przestępstwach J. Ż. nie sposób dopatrywać się jakiegokolwiek dowolności. Cechuje się ono logiką, jest przekonujące i w pełni odpowiada dyrektywom art. 7 kpk co powoduje, że nie może być skutecznie podważone. Reasumując, Sąd Okręgowy nie dostrzega w tym zakresie żadnych mankamentów / za wyjątkiem wskazanych we wstępnej części niniejszego uzasadnienia/, także brak jest w apelacji argumentów wykazujących wadliwość stanowiska Sądu I instancji do prawidłowości wniosków co do winy oskarżonego w zakresie czynów z pkt. I i II skonkretyzowanych w części dyspozytywnej wyroku.

Rację należy natomiast przyznać skarżącemu, o ile kwestionuje trafność rozstrzygnięcia co do czynu z pkt. III, wskazując na uchybienia, jakich w tym zakresie dopuścił się Sąd Rejonowy. Są one oczywiste.

Pokrzywdzeni wysokość szkody powstałej na skutek kradzieży z włamaniem do sklepu (...)/ nie (...)/ w S. oszacowali na kwotę 20.000 złotych. O ile nie budzi większych wątpliwości kwota pieniędzy zabranych z automatów do gier – wynika ona wprost z wyjaśnień P. K. (2) co do ich sumy i kwot przypadających na sprawców z podziału łupów, to już pewności takiej nie ma co do wartości pozostałych skradzionych towarów i wartości mienia odzyskanego. A. P. i J. P., bezpośrednio po ujawnieniu przestępstwa wskazali ogólną wartość strat i co do niej byli konsekwentni. Nie wiadomo jednak, na jakiej podstawie ów szacunek został przeprowadzony – pokrzywdzeni tego nie wskazali, nie przedstawili żadnych dowodów w postaci spisów czy wyliczeń.

Jeśli przy tym zważyć, że wartość towarów odzyskanych znajdujących się w czterech porzuconych przez sprawców dwóch workach została przez pokrzywdzonych oszacowana na kwotę 2000 złotych, zaś z wyjaśnień P. K. (2), że cały skradziony towar został zapakowany do sześciu worków, z których dwa zostały przez nich zabrane, a cztery porzucone w pobliżu sklepu podczas ucieczki wywołanej pojawieniem się nn osoby, to ogólna wartość towarów zabranych ze sklepu musi budzić wątpliwości.

Nie została w sposób wystarczający wyjaśniona wartość towarów porzuconych oraz odnalezionych w toku przeszukań, które pokrzywdzeni odzyskali.

A. P. składając zeznania twierdziła, że odzyskane towary w zasadzie nie nadawały się do sprzedaży i „tak naprawdę je wyrzuciła”, bowiem ich opakowania uległy zniszczeniu i była konsekwentna co do pierwotnie podanej, łącznej wysokości strat jako rzeczywistej. Jej twierdzeniom zdają się przeczyć zeznania J. P., który ostatecznie wysokość strat oszacował na kwotę ok. 18.000 zł /k.1200, 1714/, uwzględniając w niej właśnie wartość artykułów odzyskanych.

Zeznaniom pokrzywdzonej przeczy także dokumentacja fotograficzna /k. 266-272/z której wynika, iż część porzuconych artykułów znajdowała się w opakowaniach foliowych / w tym ofoliowanych zbiorczych/, metalowych lub szklanych co budzi dodatkową wątpliwość co do zaliczenia ich do wartości szkody wobec utraty ich przydatności do sprzedaży.

Wskazane braki mają istotne znaczenie już choćby tylko z tego powodu, że oskarżeni zostali zobowiązani do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w kwocie 20.000 złotych.

Z tych przyczyn wyrok w zakresie omawianego czynu musiał być uchylony i sprawa w tym zakresie w stosunku do oskarżonych M. B. (1) i J. Ż. przekazana Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Oczywistym jest przy tym, że rozstrzygnięcie to obejmuje również nałożony na oskarżonych obowiązek naprawienia szkody na rzecz A. P..

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy przeprowadzi postępowanie dowodowe w całości odnoszącej się do dowodów związanych z kradzieżą z włamaniem do sklepu (...), unikając uchybień o których była mowa powyżej i tych, o których mowa w apelacji i koncentrując się na wyjaśnieniu wszystkich okoliczności mających wpływ na ustalenia w zakresie wyrządzonej szkody, także w aspekcie środka karnego na podstawie art. 46kk. Wszechstronna i kompleksowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego będzie warunkiem sine qua non prawidłowości rozstrzygnięcia, jakie w sprawie zostanie wydane. Jego treści Sąd Okręgowy nie wskazuje, sygnalizuje jednak, że w postępowaniu przygotowawczym M. B. (1) nie pozostawał pod zarzutem popełnienia ww czynu, zatem objęcie nim aktu oskarżenia niewątpliwie stanowiło naruszenie prawa tego oskarżonego do obrony w tym postępowaniu.

Wobec tego, że apelacja obrońcy oskarżonego J. Ż. została skierowana przeciwko całości wyroku, kontroli odwoławczej podlegało także rozstrzygnięcie o karze, wobec uchylenia wyroku w zakresie czynu z pkt. III ograniczonej do kary wymierzonej za ciąg przestępstw. Także w tym zakresie wyrok jest prawidłowy. Sąd Rejonowy we właściwy sposób zważył tak stopień społecznej szkodliwości czynów, jak i okoliczności osobiste oskarżonego. Kara jest zatem adekwatna, odpowiada dyrektywom art. 53§1 i 2 kk i nie nosi żadnych cech niewspółmierności. Za ukształtowaniem jej na tym poziomie przemawia działanie oskarżonego w sposób zaplanowany, w ramach przestępczego porozumienia oraz względ na dotychczasową linię jego życia analizowaną przez pryzmat uprzedniej karalności. Od 2003r. do daty popełnienia przypisanych przestępstw, czyli na przestrzeni 5 lat oskarżony był pięciokrotnie karany za różnego rodzaju przestępstwa, w tym umyśle przestępstwa podobne i także na kary pozbawienia wolności orzekane w wymiarze bezwzględnym. Przypisanych mu przestępstw dopuścił się w warunkach art. 64§1 kk i zaledwie 10 miesięcy po opuszczeniu zakładu karnego po uzyskaniu warunkowego przedterminowego zwolnienia /k.269-270/. Oznacza to, że dotychczas wymierzane oskarżonemu kary nie odniosły spodziewanego efektu resocjalizacyjnego i wychowawczego. J. Ż. nie ma oporów przed wchodzeniem w kolizję z prawem, dopuszczając się ponownie przestępstw o wysokim stopniu społecznej szkodliwości. W tym stanie kara wymierzona oskarżonemu jawi się jako odpowiadająca społecznemu poczuciu sprawiedliwości, nie nosząca cech nadmiernej dolegliwości i zdolna do zrealizowania funkcji w zakresie stosownej represji oraz prewencji indywidualnej i generalnej.

Nie zasługują natomiast na uwzględnienie apelacje M. B. (1) i jego obrońcy, o ile wymierzonej temu oskarżonemu karze zarzucają jej rażącą surowość. Są one bezzasadne w stopniu oczywistym. Mimo uchylenia wyroku w zakresie czynu z pkt. III, konsekwencją czego będzie ponowne rozstrzygnięcie co do winy oskarżonego w tej części, zaś w przypadku uznania go winnym również rozstrzygnięcie o karze, Sąd Okręgowy nie stwierdza, by wymierzona oskarżonemu kara była surowa w stopniu nie nadającym się do akceptacji. Deklarowana przez oskarżonego chęć podjęcia leczenia od uzależnienia od hazardu oraz pracy zarobkowej w celu uzyskania środków na zadośćuczynienie pokrzywdzonym nie należą do tych okoliczności, które mają wpływ na sam wymiar kary i jako takie mogłyby prowadzić do wniosku o jej rażącej niewspółmierności, a wypada przy tym nadto zauważyć, że od daty popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu przestępstw do daty wydania wyroku upłynął okres ponad czterech lat, zatem miał bardzo dużo czasu, by już dokonać stosownych zmian w swoim sposobie życia, a nie oczekiwać na to, by zamiar ich wprowadzenia wykorzystać jako argument w postępowaniu odwoławczym.

Równie chybione są argumenty podniesione przez obrońcę oskarżonego. Koncentrując się na tych okolicznościach, które skarżący ocenia jako łagodzące, podejmuje on jednocześnie próbę wykazania, że wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wysokości umożliwiającej warunkowe zawieszenie jej wykonania umożliwi oskarżonemu wcześniejsze wywiązanie się z nałożonego obowiązku naprawienia szkody pokrzywdzonym. Nie dostrzega przy tym, że istota tego obowiązku – w zasadniczej części kompensacyjna, nie może pozostawać w opozycji do zasad wymiaru

kary i celów, jakie kara winna realizować. Akceptacja prezentowanej w apelacji argumentacji musiałaby prowadzić do nieuprawnionego wniosku o konieczności orzekania wyłącznie kar o charakterze wolnościowym, a to w celu wykonania przez oskarżonych środków karnych lub probacyjnych o charakterze kompensacyjnych – co nie mieści się w dyrektywach wymiaru kary.

Nie dostrzega przy tym skarżący tych okoliczności, które zostały uwzględnione przez Sąd Rejonowy przy wymiarze kar jednostkowych za ciągi przestępstw i kary łącznej. Zatem powtórzyć należy, że M. B. (1) na przestrzeni roku dopuścił się szeregu przestępstw, w tym kradzieży z włamaniem samochodów, powodując tym istotne straty w mieniu pokrzywdzonych, jego zachowanie cechowała znaczna determinacja, popełniał przestępstwa w sposób przemyślany i przygotowany – przedmiotem zamachu w przypadkach kradzieży z włamaniem były samochody określonych marek, gwarantujących zbyt ich w całości lub w częściach, zaś współdziałając z innymi osobami, sprawował inicjującą i kierowniczą rolę.

Zaakcentować również należy, iż M. B. (1) nie jest sprawcą przypadkowym. Był już wielokrotnie karany, także za umyślne przestępstwa podobne, odbywał kary pozbawienia wolności. Powyższe prowadzi do jednoznacznego wniosku, że wymierzone oskarżonemu kary za mu ciągi przestępstw są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych czynów i nie przekraczają stopnia winy oraz spełniają wszystkie wymogi art. 53§1 i 2 kk. Tym samym ani tych kar ukształtowany w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, ani kary łącznej, przy orzekaniu której została zastosowana zasada asperacji, nie sposób uznać za rażąco niewspółmiernie surowe, nie ma zatem podstaw do ich złagodzenia, a ich wysokość czyni bezprzedmiotowym rozważanie co do możliwości warunkowego zawieszenia wykonania.

Z tych przyczyn i przy braku przesłanek z art. 439§1 kpk Sąd Okręgowy orzekł jak w dyspozytywnej części swojego wyroku.